derpaa til Neapel og fra denne Residensstad til Orenburg, for at bringe Orden i Kirgiserstammernes Regering og gjenoprette den forstyrrede Karavanhandel, som over Bukhara førtes med Indien. Det sidste Hverv løste han paa en saa tilfredsstillende Maade, at Keiser Nikolaus, der imidlertid havde besteget Thronen, udnævnte ham til Generalmajor og sendte ham som Legationsraad til Konstantinopel. To Aar efter udbrød der Krig imellem Rusland og Tyrkiet, og Berg begav sig fra sit Gesandtskabshotel til Hæren, hvor han som Chef for Generalstaben udkastede de Planer, som skaffede de russiske Tropper Seiren. Efter Freden i Adrianopel den 19de September 1829 tog han atter Orlov og begav sig til Øvre-Italien, hvor han giftede sig med Grevinde Cicogna. Medens han opholdt sig her, udbrød Opstanden i Polen, og han fik Ordre til øieblikkelig at komme hjem. Han indtraf i April 1831 og kom netop tidsnok til at bevæge den østerrigske Regering til at afvæbne Dwernickis Corps, der af General Rüdiger var blevet trængt ind i Gallicien. General Diebitsch gav ham den 23de Mai Commandoen over sin Avantgarde, der allerede tre Dage efter maatte levere det blodige Slag ved Ostrolenka og forsvare Narewbroen imod den polske Hovedhærs Angreb. Under Stormen paa Warschau den 8de September havde Berg en Sammenkomst med de polske Generaler, der havde ønsket at conferere med ham, og det lykkedes ham at faae et Forlig istand om Polakkernes Bortmarche, saa at en skrækkelig Gadekamp blev undgaaet. Da Polakkerne vare bukkede under, udnævntes Berg til Generallieutenant og Generalstabschef ved den russiske Hær i Polen, og han interesserede sig i denne Stilling fornemmelig for Udarbeidelsen af et topografisk Kort over Kongeriget Polen. Som Keiserens Generaladjutant blev han flere Gange sendt til Berlin og Wien, hvor han som dygtig Diplomat og behagelig Selskabsmand forstod at gjøre sig meget yndet, og i 1849 blev der paa Grund heraf betroet ham en meget vanskelig Opgave, som gik ud paa at træffe en Overenskomst med Østerrig, der havde anmodet Rusland om Bistand imod det ungarske Oprør, og at mægle mellem Paskiewitsch og Haynau, hvis Ærgjerrighed og indbyrdes Skinsyge havde fremkaldt betydelige Vanskeligheder. Efter den ungarske Krig beskæftigede Berg, der allerede i 1843 var bleven udnævnt til Infanterigeneral og Generalkvarteermester, sig paany med topografiske Arbeider, indtil den orientalske Krig atter kaldte ham i Felten. Han udnævntes til commanderende General i Østersøprovindserne, som han skulde beskytte imod en engelsk Landgang, og hans vigtigste Opgave i denne Stilling var at afskrække Admiral Napier fra et Angreb paa Reval, hvilket lykkedes ham. Som Generalgouverneur i Finland beskyttede han i 1855 denne Provinds imod Admiral Dundas, som i det Væsentlige maatte indskrænke sig til at bombardere Sweaborg. Medens han var i denne Stilling, som han beklædte indtil 1862, ophøiedes han i den russiske Grevestand; derpaa udnævntes han til Statholder i Polen, og denne Post beholdt han indtil sin Død.

Det var i October 1863, at Grev Berg tog Ophold i Warschau som Keiser Alexanders Statholder og Stillingsmand, og hvad de siden den Tid forløbne Aar have været for Kongeriget Polen, er bekjendt nok. De ulykkelige Indbyggere, som ved Vestmagternes samvittighedsløse Optræden og fremmede Agitatorer lode sig forlede til en haabløs Opstand imod Rusland, mistede herved de sidste Spor af national Selvstændighed, just som den polske Grev Wielopolski med Held havde arbeidet paa at tilveiebringe en Udsoning mellem de to slaviske Stammer. Med Berg fulgte en saakaldet Organisationscomitee, hvis Præsident han var, og dens Opgave bestod i at afskaffe alle de særlige Institutioner i Kongeriget, der skulde forvandles til en russisk Provinds. Den 5te April 1871 blev denne Comitee opløst, efterat Forvandlingen fuldstændig var gjennemført. Begyndelsen skete med Reformer i Landboforholdene, hvorved Bondestandens Vilkaar i høi Grad forbedredes, men man gik tilværks med stor Hensynsløshed mod Adelen, hvis Godser confiskeredes i Masse og forvandledes til russiske Majorater. I 1867 deltes Polen i ti russiske Gouvernementer, Finansbestyrelsen henlagdes til St. Petersborg, det polske Statsraad opløstes, de polske Regeringscommissairer, der vare et Slags særlige Ministre, afskedigedes, og alle Forretninger henlagdes under de paagjeldende russiske Ministerier. Den katholske Kirkes Anliggender kom under det romersk-katholske Collegium for geistlige Sager i St. Petersborg; det blev forbudt den polske Geistlighed at staae i directe Forbindelse med Paven, og russisk Sprog indførtes i Kirken og Skolen. I 1869 var Universitetet i Warschau fuldstændig omdannet til en russisk Høiskole, og samme Aar indførtes den russiske Kalender i det forrige Kongerige Polen. Grev Berg gjennemførte alle disse Forholdsregler med streng Consekvens, men uden at gaae videre, end han ansaae for absolut nødvendigt, og da han ikke gav sine Luner Tøilen, men kun udførte de Befalinger, som han modtog fra St. Petersborg, var han ikke personlig forhadt af Indbyggerne. Han søgte ogsaa, forsaavidt det under de givne Forhold lod sig gjøre, at forsone Polakkerne med Russerne, og han tog Ordet for Mildhed, saasnart han troede, at Ruslands Interesser ikke kunde tage Skade heraf. I 1867 udvirkede han saaledes en Amnesti for endel af de polske Insurgenter, og samme Aar standsede Confiscationerne. Under den Forvandling, som Polen undergik, skiftede Grev Bergs Stilling ganske Charakteer, og han var i de sidste Aar egentlig kun Statholder eller Vicekonge af Navn, da hele Bestyrelsen var concentreret i Ruslands Hovedstad. Fra nu af er der kun en Generalgouverneur i Warschau, og hermed er det sidste ydre Tegn paa, at Kongeriget Polen udgjorde en særlig Del af det russiske Rige, forsvundet, idet Statholderen førte et formeligt Hof som Repræsentant for »Kongen af Polen« og tidligere i mange Anliggender udøvede en souverain Myndighed. Nu er alt Dette forbi, og Grev Bergs Død har medført en betydelig Besparelse i det russiske Budget. Den beskednere Post som Generalgouverneur er overdragen til Keiserens Adjutant, General Kotzebue, hidtil Generalgouverneur i tre af Ruslands sydligste Provindser.

Revuen over Brandcorpset i St. Petersborg.

St. Petersborgs Brandcorps nyder et velfortjent Ry for Dygtighed og Disciplin, hvilke Egenskaber det ofte nok har Leilighed til at vise. Dette var dog heldigviis ikke Tilfældet under de nys afholdte Bryllupshøitideligheder, hvorimod Corpset, mere i Overensstemmelse med denne glædelige Anledning, ved en Revue for de fremmede fyrstelige Personer, blandt hvilke ogsaa vor Kronprinds befandt sig, vakte Tilskuernes Interesse ved sin fortrinlige Holdning.

Den 29de Januar ved Middagstid, i det klareste Frostveir, var en hel lille Hær af Brandfolk, hvis Hjelme tindrede i Solen, opmarcheret paa Marsmarken paa Slæder, medens de i Foerværk indhyllede keiserlige og kongelige Høiheder, som havde taget Plads paa nogle over Sneen bredte Tæpper, stampede med Fødderne for at holde Varmen, ligesom andre simple Dødelige.

Paa et af Corpsets Chef, Grev Granfeld, givet Signal svingede Linien ud og travede fremad; først en Blænker tilhest, derefter en firspændt Slæde med tre Sprøitefolk, femten Mand og en Officeer, som siddende gjorde militair Honneur. En Fane med sorte Prikker betegnede det Kvarteer, hvor de hørte hjemme. Endelig kom Sprøiten og fire Vandtønder paa tospændte Slæder, og tilsidst Stigerne.

Paa Commandoen: Galop! saaes Sneen hvirvle op i tætte, glimrende Skyer, og som et Bjergskred susede i flyvende Fart Deling efter Deling forbi, medens Mandskabet med uforstyrrelig Ro gjorde Honneur med venstre Haand paa Hjelmskyggen.

Saaledes have Ildens Bekæmpere, ligesaa vel som Fjendens, haft deres Revue.

Konstnercarnevalet.

De danske Konstnercarnevalers Vugge stod i »Theatret i lille Kannikestræde« — Thorvaldsen sad paa Galleriet og saae til og morede sig kongeligt. Det lyder nu næsten som et Sagn fra meget gamle Dage, fra det Kjøbenhavn, som er forsvundet, med dets provindsielle Hyggelighed og Gemytlighed og dets smaa Fordringer til Glands og Effect. Efter denne Tid har Meget forandret sig. Konstnerforeningen er fra hvad den dengang var, en Vennekreds af Malere, Billedhuggere og Architekter, som samledes om den store Mesters Navn paa hans Fødselsdag, blevet til en efter vore smaa Forhold ret talrig Standsforening, og om den end ikke optræder med det Krav paa at repræsentere Standen som Studenterforeningen ifølge sin Masse kan gjøre, er den dog i den senere Tid traadt noget frem fra sin beskedne Stilling som et rent selskabeligt og venskabeligt Samfund. Foreningen har af den Aarsag ogsaa begyndt at føle Trangen til at samle sine Medlemmer paa egen Grund og samler sammen til et Fond for i Tiden at skaffe sig et eget Locale. Det er imidlertid gaaet med dette Konstneranliggende som med saa mange Andre, at den Ihærdighed, som andre Samfund have viist, naar det gjaldt i Endrægtighed at virke til et Standsformaals Iværksættelse, har slumret i adskillige Aar, og det synes først nu, at Tanken i den seneste Tid atter er vaagnet til Liv, og Publicum har i Aar atter været stevnet til Fest i Casinos herlige Haller, som ved sin Stifters vidtskuende Fremtidsblik ere blevne saa ødselt udstyrede med Rum, at Tusinder der kunne samles, og som ere saa varierede med Hensyn til Localiteternes Forskjellighed i Form og Dimensioner, at de mest afvexlende konstneriske Udsmykninger ere mulige. Der er vist heller ikke mange Localer i Verden, der saa smidigt have maattet bøie sig under Decorateurernes Hænder, og ladet sig paaklæde og omklæde i alle Tiders og Folkeslags Toilette. Der er der gjort ethnografiske Excursioner til alle Jordklodens Egne, China har ydet sin brogede Lygtepragt, Italien sine maleriske Gader, Troperne deres mægtige Planteformer. Selv paa Historiens Omraade er der streifet om, fra nordiske Bjelkehaller (der imidlertid ere af en noget traurig og lidet carnevalesk Natur), til Ægyptens Templer og de gamle franske Havers klippede Berceauer og Palissader. Sidst var man atter i Italien, og Pergolaen mødte i sin sande og utravesterede Skikkelse som Pergola med Vinløvranker og svulmende Drueklaser. Væggene vare manede bort ved veludførte Billeder, som lode Blikket svæve vidt ud over det blaae Middelhav med gyngende Snekker, malede af en Mesters Haand, det rygende Vesuv og andre italienske Herligheder. Bazargangen var holdt i samme Stil, og udmærkede sig særlig fremfor andre Carnevalers Behandling af dette Locale med de staaende »komiske Billeder«, ved sin friske Stemning. En virkelig Overraskelse var imidlertid Vestibulen, der ellers altid er Stedbarn og overladt til Fodkulde og Trækvinde, uden anden Decoration end den, som et oekonomisk Actieselskab har tilladt Tiden at give den i Form af et sværtet Loft og ditto Vægge. Den var »den blaae Grotte.« Der er vist ikke Mange, som ikke ere blevne staaende forbausede og stirrende paa de mægtige azurblaae Klippeblokke, der hvælve Loftet og beklæde Væggene, og som have spurgt sig selv om hvilket Stof Konstneren har faaet til at forme sig saa villigt under Haanden. At man ved nøiere Inspection opdager, at det er limfarvestrøget, krøllet Alenpapir har vel ogsaa bidraget til at forhøie Paaskjønnelsen af denne heldige Improvisation.

Decorationerne og den af dem frembragte rolige og skjønne Stemning er Blomsten ved Konstnercarnevalerne. De sceniske Præstationer spille oftest kun en secundair Rolle. Imidlertid var her dog et Par vellykkede Enkeltheder, f. Ex. den italienske Høstvogn, trukket af Stude à la Léopold Robert, helt besat med skjønne Italienerinder, Sangere og Musikere, hvis prægtige Udførelse af de sydlandske Melodier fandt fortjent Bifald. **B. O.**

Det kongelige Theater.

»Den politiske Kandestøber«, Comedie i 5 Acter af Holberg.

Det var en Fornøielse at overvære Gjenopførelsen af »Den politiske Kandestøber« sidste Søndag. Det modtagelige Fastelavnssøndagspublicum og Holberg corresponderede ypperligt, og Theatret gjenlød fra først til sidst af Latter. »Den politiske Kandestøber« er vistnok i Tiden det første Stykke, Holberg har skrevet. Det var den Comedie, hvormed Holberg debuterede i Grønnegade og hvormed Theatret i 1747 atter begyndte sin Virksomhed. Intet Sujet synes at have ligget Holberg mere paa Hjerte. Da han 1725 i Paris tænkte paa at faae nogle af sine Stykker spillet paa det italienske Theater, var »Den politiske Kandestøber« det Stykke, han indsendte; nogle af hans morsomste Epistler ere de, som stiles til Collegium politicum. Det synes næsten, som om der er en Lighed mellem selve Holberg og hans Antonius i den første Scene. Som Antonius nærmede ogsaa Holberg sig med beklemt Hjerte Comediens Dør, pyntede sig saa godt han kunde, og bankede paa, idet han beroligede sig med den ret curieuse Trøst, at han ikke kunde faae mere end Nei. Den Figur, der da først træder frem, er Henrik »ædende paa et Smørrebrød«. En Sammenligning paatrænger sig mellem denne Henriks Entrée og Pjerrots bekjendte Indtræden i Pantomimen, naar der er banket paa Døren og han halv uvillig, tvær og doven stikker Hovedet frem. Henriks første Monolog med Frierbrevets Opramsning er ogsaa et Laan fra det italienske Theater, og Holberg, som iøvrigt intetsteds er originalere end i dette Stykke, henpeger saaledes fra først af tydeligt paa sin Forbindelse med det italienske Theaters burleske Comedie, der atter siges at stamme i lige Linie fra de gammel-romerske og græske Folkeskuespil. Holberg har aldrig tegnet Figurer af større Sandhed og med mere Finhed og Lune end denne